

Elodie Harper

Lupanarul

Traducere din limba engleză de Alexandra Fusoi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă:
Holly Ovenden

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Carusel Multimedia

Corectură:
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARPER, ELODIE

Lupanarul / Elodie Harper ; trad. din lb. engleză de Alexandra Fusoi. -
București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1468-9

I. Fusoi, Alexandra (trad.)
821.135.1

Titlul original: *The Wolf Den*
Autor: Elodie Harper

Copyright © 2020 by Elodie Harper

All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1468-9

AD 74

FEBRUARIUS

*Băile, vinul și sexul te-ajută să-ți întâlnești
mai repede soarta.*

Maximă romană

Își ține mâinile înălțate ca într-o rugăciune, în timp ce de pe piele i se ridică aburi. Stă întinsă în apa caldă care-i atinge gâtul. O înconjoară râsete și voci de femei, o amestecătură de sunete care reverberează din zidurile de piatră. O filtrează ca să n-o mai audă și se concentrează asupra degetelor, pe care le întoarce, privește cum se scurge apa de pe ele, cum se ridică aburul. Ar putea fi mâinile oricui, își spune ea, ar putea aparține oricui. Dar îi aparțin lui Felix.

Apoi apar alte degete, care se împletesc cu ale ei, întrerupându-i visarea. Victoria o trage în sus și-o scoate din apă.

— Amara! Îți uzi părul! Nu poți să stai întinsă așa!

Unghiile Victoriei o ciupesc de piele când încearcă să înfoaie buclele care s-au lipit acum de umerii Amarei.

— Arată ca niște cozi de șobolan. Ce-a fost în capul tău?

Simte cum o cuprinde neliniștea. Depind multe de după-amiaza asta; nu-i vine să creadă cât a fost de nechibzuită.

— Nu știu, mă...

— N-arată chiar așa de rău.

Amara se întoarce către Dido, care s-a apropiat de ele cu o ușoară crispă pe chipul ei blând.

— Abia dacă se observă.

— Oricum, bărbații nu vin aici pentru păr.

E o voce mai puțin prietenoasă de data asta. Drauca, femeia cea mai valoroasă a lui Simo, le privește din cealaltă parte a bazinului îngust. Iese din apă, își ridică brațele și începe să se lege. Pletele ei întunecate lucesc ca pana corbului. În spatele său, prin ferestrele arcuite, marea pare nemișcată și cenușie. N-ai cum să nu te holbezi. Amara se gândește la statuia Elenei din Troia de la Afidna, de pe vremea când ea purta alt nume și avea altă viață.

— Venus Pompeiana! exclamă Victoria icnind și o trage pe Amara de mână cu o uluire exagerată. Zeița pășește printre noi! Ah, păzește-mi ochii de așa glorie!

Drauca se strâmbă și își coboară brațele, împrôscând apă în jur.

— De parc-ar fi singura care are o pereche de țâțe, zice Victoria râzând.

Deși nu suficient de tare ca să audă și Drauca.

— Totuși, e frumoasă, spune Dido, încă uitându-se cu atenție la rivala lor. Și a mai fost aici, nu? Poate că bărbații o s-o prefere pe ea, poate...

— În afară de Drauca, ce mai au *ele* și noi n-avem? o întrebușnește Victoria, aruncând o privire critică spre cele trei însoțitoare ale Draucăi.

Ocupă cea mai mare parte a bazinului și se stropesc râzând teatral, mai mult de poză decât jucăuș.

— Se vede că sunt toate ospătărițe. Maria are niște brațe de parcă ar căra lectica.

Amara nu e sigură că au dreptul să strâmbe din nas, dată fiind condiția lor umilă de prostituate de lupanar. Lupoalice. Simte un ghem în stomac, o senzație familiară.

— Mă întreb cum o să fie bărbații, spune ea.

— O să fie...

Însă Victoria nu-și încheie ideea, pentru că-i atrage atenția ceva din spatele Amarei.

— Hei! strigă ea. Las-o! Dă-i drumul!

Pornește prin apă spre bătrâna care o trage pe Cressa de braț, încercând s-o scoată din bazin. Se uită în sus la ea, în timp ce reușește să o împingă pe Cressa, udă learcă, într-o parte.

Femeia se apleacă și îndreaptă un deget noduros spre fața Victoriei.

— Felix? Tu Felix?

Nu răspunde nimeni. Străina le privește pe toate, cum stau adunate. Beronice a venit și ea înnot la ele, cu gura ușor căscată de surpriză.

— Târfele lui Felix, afară! spune bătrâna nerăbdătoare, făcând semn spre ușă și îndemnându-le să plece.

Cressa încearcă să protesteze, însă bătrâna o împinge înapoi. Femeile lui Simo nu se mai joacă și nu mai râd nici ele. Amara mai degrabă simte decât vede că se află toate în celălalt capăt al bazinului.

— Târfele lui Felix să iasă *acum*, repetă bătrâna, arătându-le pe fiecare, pe rând, cu degetul.

Cum niciuna dintre ele nu se mișcă, o apucă pe Amara de braț.

— Afară! Afară! țipă ea. Ieșiți acum!

Piatra îi zgârie Amarei pielea când bătrâna o smucește și o lipește de marginea bazinului. Degetele puternice îi intră în carnea moale a brațului, prinzând-o într-o strânsoare surprinzător de viguroasă. Se ridică pe gresia caldă, scuturându-se ca să se elibereze. Femeia țipă în continuare, amenințând că-l cheamă pe Vibo dacă nu se mișcă. Numele administratorului le convinge în cele din urmă. Femeile lui Felix ies despuiate din apă și se grăbesc să treacă în încăperea de-alături, tremurând din pricina întinericului și a frigului care le cuprinde. O cascadă se prăvale în bazinul rece, iar zgomotul făcut se întrece cu strigătele femeii, care le îndeamnă să se grăbească. Amara se sprijină de peretele albastru strălucitor ca să-și țină echilibrul, încercând să nu se prăbușească, și se lipește de picturile cu făpturi marine, trecând pe lângă gura enormă căscată a unui pește uriaș.

Victoria e singura din cele cinci care încă mai protestează când ajung în vestiarul băilor. Nu pe-aici au venit. Deasupra șirurilor de dulapuri de lemn se află picturi cu amanți care se desfată în toate pozițiile sexuale cu puțință. Hainele femeilor sunt aruncate grămadă pe jos.

— Fuga, fuga! le zorește prigonitoarea lor, aruncându-i o mantie lui Beronice, care pare la fel de uluită ca în bazin.

Amarei nu-i mai trebuie și alte încurajări. Se apleacă și începe să scotocească prin maldărul de pânze, întinzându-i o togă galbenă lui Dido, care tremură din toate încheieturile, probabil mai mult de frică decât de frig. Dido a devenit de curând sclavă și fiecare umilință pare s-o rănească de parc-ar fi un cuțit înfipt în inimă. Victoria e singura care nu se grăbește. Încă își mai prinde toga mult timp după ce toate celelalte s-au îmbrăcat, aruncându-i

bătrânei căutături pline de ură. Când își mută în cele din urmă privirea, Amara o vede pe femeie făcând un semn ca să alunge spiritele rele.

O ultimă împunsătură cu un deget osos între omoplați, iar Amara și celelalte femei se adună în fața curții private a băilor. Burnița le lovește fețele, iar vântul dinspre mare e rece. Rămân strânse unele în altele, deja ude pe sub togi și mantii. Amara privește în jur, surprinsă că sunt singure, apoi observă doi bărbați adăpostiți sub colonadă, o pereche de siluete masive nelalocul lor lângă nimfele și trandafirii de pe zid. Unul dintre bărbați înaintează spre ele, cu chipul amenințător. Este Thraso, administratorul lui Felix.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntâmpat?

Are pumnii strânși, gata de bătaie. Amara face un pas înapoi. Știe cât de grei sunt pumnii lui.

— Mai bine-l întrebi pe el, răspunde ea, arătând spre bărbatul rămas în umbră. Nu-i cu Simo?

— Cineva l-a trădat pe Felix, adaugă Victoria când Thraso se întoarce iarăși spre ele. Femeile lui Simo au rămas; noi am fost aruncate afară înainte să ajungă bărbații. Cam neplăcut, nu crezi?

Thraso nu stă să mai audă și altceva. Străbate grăbit curtea, ridicând pumnul spre capul celui alt bărbat.

— Balbus! Te omor cu mâna mea! Mincinos nenorocit!

Balbus se ferește și reușește să scape de lovitura propriu-zisă, însă pumnul tot îl nimereste în ureche și-l face să se clatine pe picioare. Thraso îl prinde de umeri și-i trage un cap în nas. Balbus răcnește și se eliberează, ducându-și mâinile la fața însângărată. Thraso îl atacă din nou și cad amândoi grămadă, lovindu-se cu pumnii, mușcând și ținând. Femeile privesc, nesigure ce să facă.

— Lui Felix n-o să-i placă, spune Beronice, dând glas unui lucru evident pentru toată lumea.

Amara îi aruncă o privire piezișă Victoriei, sperând la o remarcă sarcastică, însă aceasta își mută privirea.

La intrare se produce agitație. Un grup de sclavi iese în fugă, obligându-le pe femei să se dea deoparte. Aleargă la cei doi bărbați încăierati și încearcă să intervină, dar unul dintre ei se alege cu un șut în plină figură. Iese și Vibo, administratorul băilor, gâfâind, cu trupul masiv înveșmântat într-o togă verde. În graba lui spre bărbații care se bat, o împinge pe Cressa din calea sa.

— Destul! strigă el. Altfel, o să răspundeți în fața stăpânilor voștri pentru neascultare!

Cei doi bărbați se despart în cele din urmă. Thraso e primul care se ridică, în timp ce Balbus e ajutat de doi sclavi să se pună pe picioare.

— Vreți să-mi închideți băile? întreabă Vibo. Vă bateți în pragul meu, ca niște câini în canal? Ar trebui să pun să vă biciuiască pe amândoi!

Balbus mormăie ceva, însă Amara nu aude ce spune.

— Nu mă interesează! țipă Vibo. Ștergeți-o acum, amândoi. Și luați și adunătura asta de târfe cu voi.

Femeile nu așteaptă să le ia nimeni de-acolo și străbat curtea înainte să ajungă Thraso la ele. Amara observă că șchiopătează. Balbus a ieșit mai șifonat, dar probabil că tot a reușit să dea câteva lovituri zdrene. Thraso are buza spartă și își ține cu mâna un braț. Niciuna nu-i așa de proastă să-l întrebe cum se simte.

Femeile urcă treptele către poarta înaltă, cu Victoria în frunte și Beronice la urmă, dar nu suficient de repede ca să evite izbucnirea mânioasă a lui Thraso. Știu toate de ce tună și fulgeră — din pricina furiei lui Felix, pe

care o va avea de înfruntat când ajung la bordel. Amara simte cum o copleșește spaima, un nod în gât pe care nu-l poate alunga.

Când ies în stradă, parcă s-ar cufunda într-un râu cu ape repezi. O prinde pe Dido de mână și își fac loc prin înghesuială, îndreptându-se către dealul de la Poarta Forului. Pietrele sunt ude și alunecoase. Când a ajuns la Pompeii, Amara a venit cu Dido. N-are cum să fi fost decât cu doar câteva luni în urmă, dar pare să fi trecut mai mult de-atunci. Au venit pe drumul ăsta, împreună, după ce le cumpărase Felix din piața de sclavi de la Puteoli. Era mai cald atunci, iar cerul de sfârșit de octombrie era senin. Își aduce aminte că Felix a cumpărat smochine coapte pentru drum. Fructele aveau miros dulce, partea dinăuntru era roz și strălucitoare când le deschidea și degetele îi rămăneau lipicioase după ce le mânca. Aproape că fusese un moment de fericire. Dacă fericirea poate exista într-o lume în care fusese vândută și cumpărată. Amara încă își mai pune întrebări în legătură cu acest act de bunătate al lui Felix. Pe-atunci, n-aveau de unde să știe cât de neobișnuit fusese din partea lui.

Un bărbat care duce pe cap un coș greu cu pește trece pe lângă ele, rotindu-și umerii în mulțime ca pe o armă. Îl urmează în galeria înaltă și intră în gangul întunecos și plin de ecouri, unde drumul devine mai abrupt, iar mulțimea, mai numeroasă. Amara aruncă o privire înapoi și o vede pe Cressa, cu o expresie de resemnare pe chip, târându-se în urma lui Beronice, care urcă găfâind dealul. Thraso aproape că nu se mai vede în spate. Probabil că piciorul îi face probleme, pentru că altfel ar mustra-o pe Beronice că se mișcă prea încet. Bineînțeles că Victoria a tulit-o înainte. E singura dintre cele cinci femei ale

lui Felix care s-a născut aici și, deși e sclavă, știe locul așa cum nu-l va ști vreodată niciuna dintre celelalte.

Înăuntrul zidurilor orașului, drumul e mai drept, dar și mai ud, iar Amarei îi intră apa în încălțări. Dido o ajută să urce pe caldarâmul înălțat, iar doi negustori de țesături bombăne când trebuie să se tragă din calea lor. Un bărbat încărcat cu ghirlande de mirt, ofrande pentru templul lui Venus, se lipește de ele.

— Pentru zeița voastră? Pentru dragoste? Două la un bănuț. Preț bun. Aduce noroc.

Ține frunzele așa de aproape de fața lui Dido, că o face să-și ridice instinctiv mâna ca să-și tragă vâlul pe care nu-l mai poartă.

Amara dă deoparte ghirlandele.

— Nu.

Nu mai e atâta înghesuială când ajung la For, unde oamenii se pierd în spațiul vast. Negustorii ambulanți sunt ca niște stânci care sparg curenții mulțimii. Unii trecători pierd vremea căscând gura sau târguindu-se, alții merg cu pas grăbit. În cel mai îndepărtat colț al pieței se află templul lui Jupiter, de pe treptele căruia se ridică mireasmă de tămâie. Edificiul pare să tremure în dogoare înainte ca fumul să se risipească spre muntele albastru din spatele lui. Amara se gândește la tatăl ei, cum zâmbea când îl întreba dacă el crede în zei. *Poveștile au forță indiferent dacă le credem sau nu.* Alungă amintirea vocii lui.

Celelalte încă se mai uită prin jur după Thraso. Dido îl zărește, făcându-și drum asudat prin mulțime.

— Iar are nasul spart? Întreabă Beronice. Arată groaznic.

— Mai rău decât de obicei? Ești sigură? Răspunde Victoria. Cred că Balbus s-ar putea să i-l fi pus la loc.

Beronice nu prinde gluma.

— Nu, arată GROAZNIC! insistă ea și chiar ridică glasul ca să-și susțină punctul de vedere.

Cressa clatină din cap.

— O să te audă.

Thraso le ajunge din urmă, răstindu-se la ele să se miște, și își fac toate drum prin piață. Un grup de marinari, probabil abia ajunși în port, fluieră când trece Amara, iar unul dintre ei face un semn care arată ce și-ar dori. Ea îi zâmbeste și apoi coboară privirea. Bărbații se bat unul pe altul pe umeri și râd.

Drumul care coboară de pe dealul Forului e inundat de ploaie, iar apa e un mozaic spart de roșu și galben, reflectând clădirile colorate de pe maluri. Femeile privesc trecând un alai de purtători de lectică, cu apa până la genunchi și încărcătura norocoasă ridicată sus, la adăpost în spatele perdelelor groase. Amara observă un câine mort înțepenit între două pietre, prins acolo de greutatea curentului rapid care trece pe deasupra. Ploaia torențială nu spală toată murdăria. Femeile își fac cu greu drum pe caldarâm și o iau la stânga pe o străduță îngustă care șerpuiește până la lupanar. Spațiul de mișcare se strâmtează, dar nici mulțimea nu mai e atât de mare aici.

În copilărie, Amara s-ar fi bucurat să se întoarcă acasă din umezeala de afară, să stea cu maică-sa în fața vasului cu cărbuni, în timp ce slujitoarea le aducea vin fiert cu mirodenii ca să se încălzească. Dar clădirea masivă a lupanarului care apare în față nu-i dă niciun sentiment că ar fi ajuns acasă. N-o așteaptă nicio băătură fierbinte, ci doar Felix și furia lui.

Se înghesuie în fața clădirii, lipite de zid una după alta și ferindu-se de ploaie sub balcon. Thraso pare aproape la fel de agitat ca femeile.

— Voi două, spune el, arătând spre Victoria și Amara. Aveați multe de spus la băi. Puteți să-i explicați voi lui Felix.

Celelalte se strecoară înăuntru, Dido aruncând priviri nelineștite în urmă. Victoria îl atinge pe Thraso pe brațul sănătos și își lasă capul într-o parte.

— O să-i spun lui Felix cum te-ai bătut, spune ea, ridicând privirea spre bărbat cu o asemenea sinceritate, că Amara aproape că o crede. I-ai apărat onoarea. Asta o să însemne ceva.

Thraso nu poate suporta să arate recunoștință unei târfe, dar încuviințează repezit. Îi aruncă o privire Amarei, așteptându-se evident la ceva asemănător, dar ei nu-i trece prin cap nimic agreabil de spus. Victoria o țintuiește cu privirea, cu ochii măriți într-o expresie de avertisment.

— Da, spune ea în cele din urmă, dând din cap spre Thraso. Așa a fost. Foarte curajos.

Accentul ei grecesc e și mai vădit din cauza spaimei.

Thraso bate la ușa de lemn care duce spre apartamentul lui Felix, aflat deasupra lupanarului. Îi deschide Paris, cu veșnica lui expresie acră sub sprâncenele unite. În prag, Amara simte izul latrinei ascunse în întunericul casei scărilor. Înainte, îi părea rău pentru Paris, din cauza singurătății în care-și petrecea tinerețea, între spălatul podelelor de sus, din apartamentul stăpânului, și slujirea clienților din lupanarul de dedesubt. Însă Paris nu dăduse niciun semn că și-ar dori tovărășia sau prietenia lupoaicelor.

— Felix, spune Thraso, făcând un gest nerăbdător.

— E cu un client, așa că trebuie să așteptați.

Paris se întoarce și urcă treptele. Îl urmează și ele cu Thraso, ajungând în balconul îngust, acoperit, care

înconjoară apartamentul lui Felix. Felul cum galeria dă ocol încăperilor stăpânului ei, apropiindu-se tot mai mult, dar neajungând chiar în centru, o duce pe Amara cu gândul la plasa unui păianjen. Aude o voce bărbătească necunoscută, dar nu îndeajuns de limpede ca să distingă toate cuvintele. Deși aude *te plătesc*. Paris le face semn să intre în sălița de așteptare.

Thrasso se așază greoi pe bancheta de lângă vasul cu cărbuni, iar cele două femei abia au loc de-o parte și de cealaltă. Se înghesuie amândouă lângă el. Balconul lasă să intre lumina zilei, dar și frigul, iar căldura focului e slabă. Inima Amarei bate să-i spargă pieptul. Nu-i e de folos nici că, puțin mai încolo, Felix tocmai stoarce de ultimul bănuț vreun biet datornic. Thrasso se uită fix înainte, ca și cum ar fi fascinat de micile limbi de foc de la picioare. Amara simte teama pe care o răspândește.

Se uită la perete. Aici nu-s nici nimfe jucăușe, nici amanți. Totul e zugrăvit într-un model geometric în alb și negru. Liniile ferme se răsucesc și se intersectează într-un labirint nesfârșit, pe care e greu să-l urmărești în toată încăperea fără să amețești.

Stau și așteaptă, fără să vorbească, iar timpul pare să se întindă tot mai mult. Începe să plouă mai tare, iar apa răpăie pe acoperiș.

Zgomotul e așa de puternic, încât e imposibil de spus dacă Felix și clientul încă mai discută afaceri. Apoi Amara vede o siluetă abătută ieșind pe ușă și o aude bocănind când coboară scara. Nimeni nu se ridică de pe banchetă.

Paris bagă capul pe ușă.

— Ați face bine să intrați.

Thrasso se ridică și se strecoară pe lângă el. Amara și Victoria îl urmează.

Femeia asta tot duhnește de zgura lupanarului!

Seneca, *Controversiae*, 1.2

Încăperea e mare, dominată de roșu. Stăpânul lor stă în spatele mesei de lucru și nu se ridică să-i întâmpine. Dacă e surprins de venirea lor mult mai devreme decât o aștepta, nu dă niciun semn. Felix e pe jumătate cât Thraso, dar de două ori mai puternic. Trupul suplu e numai mușchi. Amara știe că trupul ăla n-are nimic moale ascuns sub faldurile togii deschise. Nimic care să ofere minciuna tandreții când te ține în brațe.

— A fost o orgie scurtă, spune el. Să-nțeleg că băieții plini de bani n-au rezistat prea mult? Dar v-au plătit dublu, desigur.

Felix își îndreaptă privirea spre Victoria.

— Asta ați venit să-mi spuneți, nu-i așa, draga mea? Câți bani ați făcut.

Felix zâmbește, însă Amara îi simte mânia fremătând dincolo de sarcasm. Camera se întuneacă. Știe fără să se uite că Paris tocmai a închis ușa spre balcon.

Victoria deschide gura, însă se bagă Thraso.

— A fost Simo, spune el. Simo ne-a trădat...

— Probabil că a mers mână în mână cu Vibo, adaugă Victoria. Toate fetele lui Simo au rămas în bazin, dar pe noi ne-a scos o babă. Ne-a *obligat*. A zis că e ordinul lui Vibo. Grăsanul ăla nenorocit! Nici măcar n-am apucat să-i vedem pe clienți...

— A fost amestecat și Balbus, intervine din nou Thraso. L-am bătut în numele tău pe mincinosul ăla ordinar...

— Thraso s-a oprit numai când l-a obligat Vibo! spune Victoria. Și Drauca se strâmba la noi; sunt convinsă că știa...

Amara se uită la Felix în timp ce Victoria și Thraso trăncănesc, dându-se peste cap să arunce vina cât mai departe de ei și s-o azvârle cât colo cu lopata ca pe rahatul din latrină. Știe că, dacă stăpânul nu-i întrerupe, o să înceapă curând să se învinovățească unul pe celălalt. Felix ascultă în tăcere, atent la toate detaliile și vizibil tot mai furios. Dacă ar avea cum să se facă mai mică și mai nebăgată în seamă, s-ar face mică de tot, cât un pârș.

— Și tu? întreabă Felix întorcându-se brusc spre Amara și luând-o prin surprindere. Ai ceva folositor de spus? Sau ai de gând să stai acolo ca un câine?

— E... e cum au zis ei, se bâlbâie ea.

Spumegând de furie, Felix o așteaptă să continue. În spatele lui, pereții lucesc roșietici, iar singurul sunet care se aude e răpăitul stropilor grei deasupra lor. Amara știe că stăpânul ei mai are doar câteva clipe până să izbucnească. Dacă nu umple tăcerea, n-o să mai stea nimic între ea și ploaia de lovituri care urmează.

— Bătrâna ne-a scos cu forța din băi, spune ea.

Evită să-l privească în față, uitându-se în schimb la fresca din spatele lui, care încadrează masa de lucru.